

Unhas semanas para suplir o agarimo das familias

Como en tantos outros lugares durante a alerta sanitaria polo coronavirus, na residencia onde traballa Rafa tiveron que multiplicar os seus esforzos para atender ás persoas maiores con profesionalidade e agarimo.

10-09-2020

Durante estes meses de alerta sanitaria, os anciáns da residencia

"El Rocío" (Vigo), onde estiven catro anos traballando como auxiliar de clínica, só puideron ver aos seus familiares a través de videoconferencias ou conversas telefónicas. Foi unha situación dura.

Fixemos todo o posible para suplir o cariño das familias, xa que necesitan sentirse acompañados, acollidos e comprendidos. Foron longas semanas nas que tiven máis presente que nunca estas palabras de san Xosemaría: "Para unha alma namorada, os nenos e os enfermos son Él".

Esta residencia pertence á Fundación San Rosendo da diocese de Ourense. O meu traballo é levantar aos anciáns, limpalos, darlles a comida, facer actividades con eles, etc. Pero vai moito máis alá porque tratamos de darlles cariño: unha caricia, mirándolles aos ollos ou simplemente escoitándoos.

Non hai enfermos de covid19

Dende o principio intentamos ter en conta todas as medidas sanitarias recomendadas. Grazas á acción rápida, non tivemos pacientes covid19. A pesar de todo, como no resto de residencias, vivimos unha dura realidade e durante o encerro morreron dúas persoas maiores por outras causas.

A Carmen, enferma de cancro, custoulle saír de casa para vir aquí. Foron moitos os momentos de conversa que gañaron a súa confianza. Un dos aspectos que máis a axudou foi o rezo do Rosario que adoito facer todos os días ás 16 horas. Tamén ía á Misa. Isto axudouna a afrontar a morte con fe. Nunha ocasión díxome: "Podo morrer agora, estou lista". Ao día seguinte foi trasladada ao hospital e morreu alí.

A gran maioría é consciente de que están na última etapa da súa vida,

que deixaron a súa casa e que non volverán a ela. Pregúntanse se morrerán con alguén que os acompañe, se doerá, etc. O seu maior medo é a soidade. Moitos senten a soedade, especialmente os que ninguén vai visitar.

Concha, Jalib e María Ángeles

Concha padece alzhéimer pero está fisicamente ben. É unha muller que demanda unha atención constante: está moi desorientada e soa. Vivir fóra da túa casa provoca stres máis aló do habitual. "Onde vou? Estou seguro de que podo estar aquí? Vanme a regañar?" Concha necesita sentirse tranquila, segura e, polo tanto, o importante é ter con ela detalles de agarimo e atención. Gústalle cando lle dou a man, cando a acompaño, a peiteo... Ter con ela xestos de delicadeza, respecto e dignidade.

O caso é que a xente que traballa nestes lugares non pode curar este tipo de enfermidades, pero podemos coidalos. Moitas veces vénme á cabeza esta frase de Santa Teresa de Calcuta: "A peor enfermidade é a soidade ante o sufrimento".

Un dos meus compañeiros, Jalib, un musulmán de orixe libanesa, lembra que, na súa relixión, tamén tratan aos anciáns con moito respecto. Un día díxome que notou a maior serenidade que teñen os crentes debido á súa fe nunha vida despois da morte, un aspecto confirmado polos estudos científicos realizados no tratamento das persoas maiores.

Por exemplo, María Ángeles, unha residente supernumeraria do Opus Dei, cando faleceu deixou 12 estampas de san Xosemaría na súa mesiña de noite. Ao arranxar o seu cuarto, alguén as tirara. Non obstante, un dos meus compañeiros,

Pablo, colleunas, quedouse con unha e deume as outras. Fíxoo polas veces que lle falara del.

Desde hai unhas semanas, os anciáns reciben visitas das súas familias e a súa alegría é evidente. Son visitas remotas, separadas por unha liña vermella porque as medidas sanitarias de prudencia seguen sendo extremas.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/unhas-
semanas-para-suplir-o-agarimo-das-
familias/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/unhas-semanas-para-suplir-o-agarimo-das-familias/) (05-08-2025)